گزارش خبر
NEWSREPORT
کد خبر: ۴۵۳۸۲۲
یکشنبه ۱۸ مهر ۱۴۰۰ ۱۱:۵۶

ساخت مزرعه در طبیعت وحشی نپال توسط یک دختر ایرانی!

وابستگی به فناوری و وسوسه‌های زندگی در دنیای مدرن و شهری با تمامی امکانات و ابزارش مثل یک بیماری بدخیم در وجود بیشتر ما ریشه دوانده است.

به گزارش خبرنگاران زندگی و سرگرمی گزارش خبر، روزنامه «خراسان» در ادامه نوشت: در این بین، سفر یک تغییر موقت، آموزگاری بی‌همتا و پاسخی درخور برای میل سیری‌ناپذیر انسان به کشف جهان است، به ویژه اگر مقصد سفر نقاط بکری روی کره‌خاکی باشد که کمتر کسی تاب اسکان در آن را دارد.

در پرونده امروز زندگی‌سلام، گفت‌وگوی ما را با بانوی هنرمندی می‌خوانید که روحیه خو گرفته با طبیعتش او را به سفر ترغیب و از دنیای مدرن دور کرده تا مزرعه کشاورزی ارگانیک را در نپال ایجاد کند.

«فاطیما نفیسی» که در ایران و انگلیس درس خوانده، چند سال پیش تصمیم می گیرد در نپال که به خاطر کوهستان‌ها و طبیعتش شهرت زیادی در دنیا دارد، مزرعه‌ای روی علفزار بسازد که با جنگل احاطه شده است. این مزرعه بعد از مدتی به بهشتی برای مسافران و جهانگردانی تبدیل می‌شود که تجربه‌ورزی در طبیعت کوهستان‌های سبز هیمالیا را می‌خواهند.

مسافران از تمام نقاط دنیا به این مکان می‌روند و تجربه‌های طبیعت‌گردی و کشاورزی خود را با یکدیگر تقسیم می کنند و از زیبایی‌های طبیعت آن جا بهره می‌برند.

تجربه زندگی در شهر را ندارم

طراوت و سادگی طبیعت در وجود او رسوخ کرده، خودش را فاطیما نفیسی ۳۱ ساله از طبیعت معرفی و اضافه می‌کند: «مفتخرم که از هنگام تولدم تا کنون در شهر زندگی نکرده‌ام». روح او در بستر خانواده با هنر عجین شده و به صورت آکادمیک در رشته‌های معماری و مجسمه‌سازی هنرجو بوده است. فاطیما نفیسی زندگی در کوهستان‌های هیمالیا را در یک جمله «همزیستی در کنار بلندترین کوه‌هایی که برای مردمان آن منطقه محبوب و شگفت‌انگیز بودند»، توصیف می‌کند. او در برابر وسوسه‌های زندگی در دنیای مدرن با تمامی امکانات و ابزارش، مقاومت کرده و لحظه‌ای از سیر و سفر در طبیعت باز نمانده و آن چه را از طبیعت به او الهام می‌شود، در خلق آثارش به کار می‌گیرد.

او درباره اولین جرقه برای سفرش به نپال می‌گوید: «دلیل سفرم به این کشور به دانشکده محل تحصیلم در انگلیس که خارج از شهر بود، برمی‌گردد. غذای دانشکده توسط دانشجویان رشته کشاورزی تامین می شد. من آن جا با زندگی خودکفا بر اساس کشاورزی آشنا شدم. چند وقت بعد در سفرم به نپال متوجه شدم که کسب و کار بیشتر مردم این کشور کشاورزی است.

برای پیدا کردن زمین مناسب کشاورزی شش ماه در نپال سفر کردم. آن دوره صرف آشنایی با مردم، فرهنگ‌شان، شیوه زندگی‌شان، صنایع دستی‌شان و زبان‌شان که ریشه سانسکریت دارد، سازگاریشان با طبیعت و آب و هواهای مختلف در ارتفاعات مختلف شد».

طعم وصف‌نشدنی غذای ارگانیک

نپال از نظر کشاورزی خودکفاست و بیشتر نپالی‌ها با فراورده‌هایی که از راه کشاورزی به‌دست می‌آورند، روزگار می‌گذرانند.

او به عنوان زنی مزرعه‌دار تجربه کاشت، نگهداری و برداشت را برای هر کشاورزی لذت‌بخش می‌داند و می‌گوید: «احساس انسان بعد از مصرف غذایی که شخصا به دست خودش تولید می‌شود با غذای آماده، کاملا متفاوت است. البته سختی کشاورزی در کوهستان‌های هیمالیا به دلیل ارتفاعات بلند و اقلیم متفاوت را نباید نادیده گرفت که باعث بالا رفتن ارزش محصولات تولید شده می‌شود.

بدون شک برای غیربومیان انجام دادن این کار به تنهایی شدنی نیست. افراد محلی در مقاطع مختلف یاری می‌رساندند و تکنیک‌هایی را که طی سال‌ها از مادر طبیعت آموخته بودند، به ما یاد می دادند. به‌طور کلی، نپالی‌ها مهمان را مثل آتش که به خانه روشنایی می‌بخشد، برای روشنی قلب خود پذیرا هستند».

ساخت مزرعه در طبیعت‌وحشی نپال کار ساده‌ای نیست

این کشور محصور در خشکی در جنوب آسیا که نود و سومین کشور بزرگ دنیاست، جمعیتی حدود چهار میلیون نفر را در خود جای داده و پایتخت آن کاتماندو است.

جغرافیای نپال شامل زمین‌های حاصلخیز، تپه‌های جنگلی و هشت کوه بلند دنیا از جمله اورست (که بلندترین نقطه دنیا به شمار می‌رود) است و قدمت حضور انسان در منطقه هیمالیا به حداقل ۱۱ هزار سال بازمی‌گردد و از زمانی سکونت انسان در این جغرافیا آن ها با تولید چای، برنج، ذرت، نیشکر، سبزیجات ریشه‌ای و محصولات دامداری شامل شیر و گوشت گاومیش نیازهای تغذیه‌ای خود را رفع می کرده اند.

فاطیما پیرو عملی کردن ایده احداث مزرعه شخصی می‌گوید: «در ابتدا از چشمه‌ای در درون جنگل آب آوردیم. سپس تمیز کردن مزرعه را شروع کردیم. مزرعه ۲۰ سالی بود که دست نخورده بود و کندن و هرس کردن بوته‌های خاردار خودش ۱۰ ماهی زمان برد تا زمین آماده کشت و زرع شود.

به همین ترتیب گلخانه‌ای برای پرورش بذرهای مورد نیاز ایجاد کردیم. سپس با مدد گرفتن از تکنیک‌ها و ابزار محلی، ساخت مزرعه را در این طبیعت وحشی آغاز کردم.

کاشت محصولات ارگانیک در همه‌جا آسان نیست، حتی در این جا که بارندگی پایدار و مداومی دارد. طبیعت نپال به خاطر عظمت بی‌همتایش بر همه چیز قالب است. با یک توفان کوچک هیمالیایی شما به سرعت از قدرت بی‌اندازه او آگاه می شوید. نپالی‌ها می‌دانند که به طبیعت برای بقا نیازمندند. در واقع طبیعت به آن‌ها زمین داده تا سبزیجات‌شان را بکارند، چوب برای آتش تا بتوانند غذا بپزند و آب برای خوردن که زنده بمانند.

این علتی است که نپالی‌ها به طبیعت احترام می‌گذارند و به خاطر زندگی که به آن‌ها می‌دهد از او تشکر می‌کنند. بعد از ۹ سال با این دید به طبیعت نگاه کردن، ارتباط من عمیق‌تر و درکم از قدرت طبیعت بیشتر و بدون شک آگاهی‌ام از پیرامونم افزوده شده و ساده‌زیستی را در زندگی به من آموخته است».

گردشگران از مزرعه ما غذا می‌خرند

صنعت گردشگری به ویژه در اطراف شهر کاتماندو، روبه رونق و توسعه است و گردشگرانی که به‌قصد کوهنوردی در کوه‌های هیمالیا به این سرزمین سفر می‌کنند، ازجمله منابع مهم درآمد نپال به‌حساب می‌آیند.

نفیسی در همین باره می‌گوید: «من بیشتر در زمینه کشاورزی و پذیرایی از گردشگران خارجی در این کشور فعالیت دارم. برای مسافران این کشور، طبیعت زیبا، بلندترین رشته کوه‌های دنیا، مردمان آرام و ساده‌زیست بیش از همه مورد توجه است.

بسیاری از مسافران در طول اقامتشان به کوهی (قله رامچه) می آیند که مزرعه ما روی شیب اش قرار گرفته است. روبه‌روی رشته کوه آنا پورا، فضایی داریم که گردشگرانی که به این جا می‌آیند از طبیعت لذت می‌برند و یوگا انجام می دهند. از طرف دیگر همگی غذای ارگانیک تازه از مزرعه می‌خورند که روی آتش پخته شده است».

زندگی شهری راحت‌تر است اما جذاب نیست

نپال از شمال با چین و از جنوب، شرق و غرب با هند همسایه است بنابراین از نظر فرهنگی و تاریخی، به کشور هند نزدیک است. نفیسی درباره تاثیر همسایگی با هند می‌گوید: «نپالی‌ها مردم کوهستان و هندی‌ها مردم زمین‌های پست و حاصلخیز هستند. هند کشوری است صنعتی و تولیدات آن واردات عمده کشور نپال را تشکیل می‌دهد.

به دلیل اختلاف شرایط آب‌وهوایی، نوع زندگی آن‌ها با هم بسیار متفاوت است اما آن‌ها نمادهای یکسانی دارند. ۶۰ درصد جمعیت نپال هندو هستند که از جنوب و زمین‌های صاف به شمال آمده و در کوه‌ها مستقر شده اند. نپال جزو معدود کشورهایی است که مردم آن بدون روادید می‌توانند وارد هند شوند و هند تنها کشوری است که روپی نپالی در آن ارزش دارد.»

در این بین، او معتقد است زندگی شهری در رفاه مطمئنا راحت‌تر و کم دغدغه‌تر از زندگی در عمق طبیعت است اما جذاب نیست و هزینه این رفاه سطحی، فاصله‌ای است که بین ما و ارزش موجود در طبیعت که جزئی از آن هستیم، می‎افتد و دغدغه‌های آن به مرور گرد فراموشی روی ارزش‌ها می نشاند.

از این نظر که طبیعت درک من را از خودم بیشتر می‌کند، همیشه مجذوب قدرتش می‌شوم. آشنا بودن با آب، خاک، باد، آتش و روح طبیعت برای من تا به حال ارزشمندترین تجربه بوده است. نپال شاید جزو معدود نقاطی است که زندگی مردمش به صورت کامل با طبیعت در ارتباط است. مردم به کوهستان‌های مادر می‌روند تا برای آن چه به آن ها می‌دهد (آب، چوب، زمین، خوراک و...) تشکر کنند. احترام آن‌ها به طبیعت برای من بسیار الهام‌بخش است».

بله! به سختی‌اش می‌ارزید

در کل مزرعه‌داری ارگانیک در نپال فعالیت غیرمعمولی نیست وکشاورزی ارگانیک را می‌توان از مردم منطقه فراگرفت؛ از کاشت و استفاده از محصول برنج تا انواع سبزیجات و آشنایی با کودهای طبیعی، آفت‌کش‌های طبیعی، زندگی با دام و تهیه کردن تمام مواد غذایی مورد نیاز، لبنیات دامی و تخم ماکیان.

از او می‌پرسم پیش آمده که از سختی‌های زندگی در طبیعت وحشی و اتفاقات غیرقابل پیش‌بینی‌اش کلافه شود؟ آیا به سختی اش می‌ارزد؟

او می گوید: «همان طور که گفتم، این کار اصلا ساده نیست و فقط حدود ۱۰ ماهی زمان برد تا زمین‌مان آماده کشت و زرع شود. پس از آن بود که کاشت را شروع و گلخانه‌ای برای پرورش بذرهای مورد نیاز ایجاد کردیم که این کار هم خیلی حساس است. در پاسخ به سوال‌تان درباره این که آیا به سختی اش می‌ارزد، باید بگویم که بستگی به تعریف افراد از سختی دارد و چگونگی نگریستن شان به جهان. از نظر من، بله، به سختی اش می‌ارزید».